

Anton Debeljak :

Spev zemlje ob suši.

Puščavniki-travniki, niste se letos smejali,
ker kreše med nebom in zemljo sovraštvo se črno —
tako so dejali starikavi kmetje.

Ne bomo v jesen to sejali, saj klenu bi zrno
se v tleh prelevilo v plevel nam in snetje.

Naš svet je ovilo pekleno prokletje,
pa najsi pojimo te s sragami, gruda,
znojimo se v ognju pripeke in truda
in najsi gnojimo s krvavimi žulji —
ker srepa zažiga se mrznja med nebom in zemljo.

O zemlja je trmasta in ne upogne se zlepa.

Če v noči nebo iz oblačnega žuga oklepa,
obzorje naježi ko češljev zobovi se gosto,
podobni okopom štrle mu robovi z razkačeno hosto
in celo okolje je žrelo, ki psovke mu bljuje.

Nabrušene sulice smrek po planjavi pretijo nebesom,
v pesti maščevalke grmovi tiščijo s togotnim se besom —
ker divje ne splahne sovraštvo med nebom in zemljo.

Kdaj rana v zahodu na svodu zazeva,
zateglo renčanje psic mrke nevihte se čuje,
režanje njih v hip je bežanje, o trenutku odbeglo.
In zemlji srce je ostalo zakrkló in mrklo,
nebo ni zjokalo se, jalov le prapor vihrá brez odmeva
in škrateelj bliskávice jezik rogaje čez goro izteza —
Kedaj se med nebom in zemljo bo jeza, sovraštvo poleglo?

